

καὶ ἀπὸ χωρῶν βεβαίως ἐλευθέρων Σλαύων. οὕτω Παλαιοκαστρίτσα, Γαρίτσα καὶ Βενίτσα ἐν Κερκύρᾳ.

17. Καστανιώκισσα, θέσις παρὰ τὸν Ἀγ. Ἀνδρέαν (Δεῦνερ) = Καστανιώτισσα, ὡς ἀπαντᾷται καὶ ἐν Εὐδοίᾳ ὡς ὄνομα χωρίου· φυσικῶς εἶναι λέξις ἑλληνική.

18. Κατήφορα, τὰ, κρημνὸς παρὰ τὰ Μέλανα (Δεῦνερ) — (νεο) ἑλληνικόν.

19. Κλεισοῦρα, μονή (Leake Γ' 505) εἶναι καὶ ἄ. ἑλλ. ὄνομα θέσεως.

20. Κοκκινέϊκα, παρὰ τὸ Λεωνίδιον (χωρ. π.), ἐκ τοῦ κόκκινος (πρὸς. καὶ ἄλλα ὀνόματα θέσεων, ὡς κοκκινά, κοκκινάδες καὶ ἄ.

21. Κολανσιά (ἡ), Κολασιά, ἡ Κολοσιά, θέσις παρὰ τὰ Μέλανα (Δεῦνερ)· ἡ λέξις εἶναι δι' ἐμὲ ἀσαφής· εἶναι ἄρα γε τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κορίνθου ἀπαντῶντος Κολαντοίκιον. Ἡ λέξις Κολοσιά ἢ Κολασιά ὑπομνήσκει τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν θέσεως Κολοσσαί ἢ Κολασσαί (Grasberger Griech Ortsnamen 139 248).

22. Κοντολινή, μονή (χωρ. π. Κονδολενά Φιλίπων, Κονδολενά Leake)· πιθανῶς ἐκ τοῦ Κονδυλινῆ (μονή, χώρα ἢ ἄ. τ.) πρὸς. τὸ ἀρ. ἑλλ. Κονδυλέα ἐν Ἀρκαδίᾳ. (Ἀκολουθεῖ).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. — Ἱταλικὸς θίασος, μελοδραματίων. — ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ. — «Ο Προμηθεὺς ἐν Ὀλύμπῳ» ἐπὶ Γ. Καλοσιτίῃ — «Νερόιδας», ἐπὶ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, — «Ἡ Γαλήνη», ἐπὶ Περσιάνῳ. — ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. — «Ἡ κριτικὴ τοῦ θιάσου καὶ αἱ γενικαὶ δογματικαί» — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐξακολουθεῖ τακτικῶς καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, πολλοῦ προσερχομένου ἀκροατηρίου, τὰς παραστάσεις αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Odoardo Freanzini ἰταλικὸς θίασος μελοδραματίων περὶ οὗ ἐποινάμεθα λόγον ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει. Ἡ γνώμη, ἣν περὶ αὐτοῦ διευτυλώσαμεν, οὐδόλως μετέβλησεν, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον ἀσφαλῆ αὐτὴν ἀπέδειξεν οὗτος, ὅτι τὰ μελοδραμάτια ἀνήκουσι τοῖς Γαλξίοις. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ κρατίστου ἔργου τοῦ Audran, τῆς Maseotte, φανερόν κατέστησε τὸ πρᾶγμα, διότι ἡ Maseotte ὡς ἀνεβιδάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Ὀμονοίας ἦν μᾶλλον παφδιά αὐτῆς ἐν τῇ ὑποκριθεί καὶ τῷ μέλει. Οὐδεὶς τῶν ὑποκριτῶν ἀντελήφθη καλῶς τοῦ σχήματος, ὅπερ ὑπεδύετο, ὅλως δὲ περηνόσεν αὐτὸ ἢ τὸ πρωτογενιστοῦν πρόσωπον ἔχουσα. Ἡ ὥραία δυσφῶν τοῖς Maseotte καὶ ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Franzini ἐπίσης ὡς καὶ πέρυσιν ὑπὸ τοῦ θιάσου Stravolo ἐτροποποιήθη, τὸ σχῆμα τοῦ Pipo ὑποδοθείσης γυναικὸς ἀντὶ τοῦ βαρυτόνου. Οὕτως ἡ θεατρικὴ ἐντύπωσις, ἣν προξενεῖ τῇ ἀκροατῇ ἡ δυσφῶν, καταστρέφεται.

Ἀλλ' ὁ θίασος τοῦ κ. Franzini δὲν ἐπύρξεν εὐτυχέστερος καὶ τῇ ἐκτέλει τοῦ Boccare, καίτοι ἐξετέλεσεν αὐτὸν ἀσχημάτως κάλλιον τοῦ θιάσου Stravolo, ὅστις ὅλως παρήλαξε πέρυσιν τὸ χάριεν ἔργον τοῦ Suppé. Οἱ δὲ Mousquetaires au Couvent τῷ Fer-

rier, Prével καὶ Varney, οἵτινες ἀνεβιδάσθησαν μετὰ περὶ εὐσυν πολλῶν ἐτῶν αὐθις ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα σκηνῆς ὑπὸ τὸν τίτλον *Armi ed Amori*, εἶνε τῶν καλῶν καὶ τερπνῶν μελοδραματίων, ἐδιδάχθαι δὲ κατὰ τὸ 1880 ἐν τοῖς Bouffes τῶν Παρισίων ἐν οἷς καὶ ὑπερδιακοσιᾶκις ἐπανεληφθῇ. Ἐν τῇ νῦν ἐκτελέσει κατ' ἀνάγκην ἐγένοντο μεταβολαί τινες, ὧν ἀνευ δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις ἐνταῦθα, τῆς δὲ μεταβολᾶς ταύτης ἐννοοῦμεν πληρεστάτα καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῶν οὐδαμῶς τῷ θιάσῳ καταλογίζομεν, καταλογίζομεν ὅμως αὐτῷ ἐλλείψεις ἐν τῇ ἐκτέλει, καίτοι οἱ Mousquetaires au Couvent ἐπαίχθησαν κάλλιον τῶν προσημειωθέντων ἔργων. Σημειώτεον ὅμως ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις τούτοις ὁ χορὸς ἐκτελεῖ κάλλιστα τὸ μέρος αὐτοῦ.

Ὁ θίασος τοῦ κ. Franzini, ὅστις ἐπαναλαμβάνομεν εἶνε λαμπρῶς κατηρτισμένος, ἀριθμεῖ ὥραιας ἐπιτυχίας ἐν μη γαλλικοῖς ἔργοις. Ὁ *Venditore di Uccelli* τοῦ γερμανοῦ μελοποιῦ Zeller, ὅστις ὡς εἶπομεν, κέκτηται τερπνοτάτην μουσικὴν, ἐκτελεῖται ὑπ' αὐτοῦ μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας. Ἐπίσης ἡ *Gran Via*, ἥτις βεβαίως ὡς δραματικὸν ἔργον στερεῖται μεγάλῃς ἀξίας, ἀλλ' ἥτις εἶνε τερπνὴ ἔνεκα τοῦ μέλους καὶ τῶν κωμικῶν ἐπεισοδίων, ἐκτελεῖται θαυμάσια ὑπὸ τοῦ θιάσου. Ὁ θίασος οὗτος ἀνεβιδάσθη καὶ τὸ πολύκροτον ἔργον τοῦ Mascagni, τὴν *Caratteria Rusticana*, ἀνεβιδάσθη δ' αὐτὴν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα σκηνῆς ἀκριβῶς ὡς ἐξετελέσθη ἐν Ἰταλίᾳ, Παρισίοις καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ τοιοῦτον δὲ ἐπέτρεψεν ἡμῖν πληρεστέραν νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν περὶ τοῦ ἔργου, συντελεσμένης καὶ τῆς ἐπιτυχούς ἐν γένει ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς Ὀμονοίας.

Νέον ἔργον ἐξετέλεσεν ὁ θίασος κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα μονόπρακτον ἰταλικὸν μελοδραμάτιον ἐπιγραφόμενον *Un Milanese in mare*, οὗ ὁ συνθέτης δὲν ἀνεγράφητο ἐν τῷ προγράμματι. Τὸ μελοδραμάτιον τοῦτο ὅπερ ἐπαίχθη κάλλιστα κατὰ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ κ. Righi, κωμικοῦ καλοῦ τοῦ θιάσου, πρωταγωνιστοῦντες αὐτοῦ τοῦ εὐεργετουμένου, καθ' ἡμᾶς δὲν ἀνῆκει τῇ τάξει ἐκείνων, ἅπερ δύνανται νὰ διεκδικήσωσι τίτλους ἀεπτότητος καὶ χάριτος. Εἶνε εἶδος τῆς ἡμετέρας Βαβυλωνίας τοῦ Βυζαντίου, ἐν πολλοῖς ἀνιερὸν.

Ταῦτα τὰ κατὰ τὸν θίασον τοῦ κ. Franzini, ὅστις προσελκύει καθ' ἐκάστην πολὺν κόσμον εἰς τὰς παραστάσεις αὐτοῦ.

* *

Ἡ θεατρικὴ κίνησις ἐν Ἀθήναις δὲν ὑπάρχει νῦν ζωηρὰ ὡς πέρυσιν. Οἱ διδάσκοντες θίασοι εἰσὶ δύο, ὁ «Μενάνδρος τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη, διδάσκων ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα καὶ «Πρόδοτος», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κοτοπούλη διδάσκων ἐν τῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ. Ἐκ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ταβουλάρη ἀποχωρήσασα μετὰ βραχυτάτην συνεργασίαν ἡ κ. Παρασκευοπούλου κατήργισεν ἴδιον θίασον. οὗτινος μετέσχευ ἄρτι καὶ ὁ κ. Μ. Ἀρνιωτάκης. Ὁ θίασος οὗτος διδάσκει δράματα μόνον ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων. Ἀντὶ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου προσελήφθη ἐν τῷ θιάσῳ Μενάνδρος ἡ κ. Μελομένη Κωνσταντινοπούλου, τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερῶν διδασκούσης ἐν Σμύρνῃ.

Νέα τινὰ ἔργα τῶν κωμειδωλλίων λεγομένων ἀνε-
διδάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὥς εἶπομεν καὶ ἐν τῇ
προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει, ἀνευ ἀξίας, ἀνεδιβάσθη
δὲ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Βασιλεὺς» περὶ οὗ ἐπίσης ὡμι-
λήσαμεν ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει. Τε-
λευταῖον δὲ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου Προόδου νέον
ἔργον ἐπιγραφόμενον ὁ «Προμηθεὺς ἐν Ὀλύμπῳ», ὑπὸ
Ι. Καλοστύπην. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐκ τῶν δημο-
σιευθέντων ἐν ταῖς ἐφημερίδιν ἐξάγομεν ὅτι πᾶσα ἡ
ἀξία αὐτοῦ συγκεντροῦται ἐν τῷ θεαματικῷ αὐτοῦ, εἶ-
νε τῶν pièces à spectacle ἐν Γαλλίᾳ λεγομένων ὥς ἡ
Vénus Noire τοῦ Adolphe Belot καὶ διὰ ὁ Michel Strogoff
τῶν Verne καὶ Dennery, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι οὐδέποτε
δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὥς διὰ μαγείας τὸ ὑπαί-
θριον θέατρον τοῦ Παραδείσου μετετράπη, εἰς Gaîté
ἐτι δὲ μᾶλλον εἰς Châtelet σὺν τῷ σκηνικῷ αὐτῶν
διακόσμῳ. Ὁ Michel Strogoff διδάσκεται καὶ ὑπὸ τοῦ
θιάσου Ταβουλάρη, ἀλλὰ δύναται νὰ παραβληθῇ ἡ
διδασκαλία αὕτη πρὸς ἐκείνην ἥτις ἐγένετο ἐν τῷ
Châtelet καθ' ἣν καὶ αὕτη ἡ Κροστάνδη παρεστῆ
ἐπὶ τῆς εὐρυτάτης αὐτοῦ σκηνῆς, ἡ ἔθνοφρουρὰ δὲ
ἀνέκρουε τὸν ῥωσικὸν ὕμνον; Κατὰ τὰ τελευταῖα
ταῦτα ἐτη παρετηρήθη ὅτι τὸ θέατρον ἀπολείπεται
τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ ἐκπίπτει ἡ δραματικὴ ποιή-
σις ἐπιδιδωκομένου τοῦ θεαματικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπο-
μιμούμεθα πᾶν ὅτι παρὰ ξένοις ὑπάρχει, ἔπρεπε
ν' ἀπομιμῶμεν καὶ τὰ ἔργα ταῦτα, προβαίνοντες
εἰς ἀπομιμήσεις αἵτινες μᾶλλον παρ' ὅσαι δύνανται
νὰ λογισθῶσιν. Οἷα πᾶσχει ἡ πατρις τῆς δραματι-
κῆς ποιήσεως!

Ἄλλο ἔργον, διδασκὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεά-
του Τσόχα, εἶνε ἡ Νεράϊδα, δρᾶμα εἰς πράξεις
τρεις, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Ταῦ δρᾶματος τού-
του ἐδημοσιεύθη ἡ ὑπόθεσις. Κατ' αὐτὴν ἀθηναῖος
τις ἀρχῶν, ὁ Μιχαήλ, νέος φιλόπατρις καὶ ἐνθουσιώ-
δης ἀπὸ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ τὴν νύκτα θορνεῖ
τὴν τύχην τῆς πόλεως, ὅτε αἰφνης ἀκούει φωνὰς γυ-
ναϊκῆς ἐπικαλουμένης βοήθειαν, ἣν σπεύδει νὰ πα-
ράσῃ αὐτῇ. Μὴ δυνήσας δὲ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ συμ-
βαῖνον συγκρούει τὰς χεῖρας, ὅτε ἀνακαλύπτει ὅτι
ἐντὸς αὐτῶν ἐνέκλεισε τὴν ἄκραν πέπλου, ὃν σύρας
βλέπει ἐμφανιζομένην πρὸ αὐτοῦ Νεράϊδαν. Ἡ Νε-
ράϊδα αὕτη πληροφροεῖ αὐτὸν ὅτι εἶνε τὸ πνεῦμα
τῆς Καρυάτιδος, τῆς ἀφαιρεθείσης ἀπὸ τοῦ Ἐρε-
χθίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐκεῖ που κατακειμένης,
θορνουμένης δὲ διότι ἀπέρχεται τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπι-
καλουμένης βοήθειαν παρὰ τῶν λοιπῶν Καρυατιδῶν.
Ἡ Νεράϊδα ἀκολουθεῖ τὸν εὐτυχὴ κάτοχον τοῦ πέ-
πλου αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁ Μιχαήλ ἀποστέλλεται κατεπειγόντως εἰς
Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν
πρὸς ἀνανέωσιν τῶν προνομίων αὐτῆς. ἔχων δὲ ἐν Ἀθῆ-
ναις ἐχθροὺς ἐν οἷς καὶ μερὶς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ κε-
φαλῆς ἔχουσα ἀρχοντὰ τινὰ Χειλᾶν ὀνόματι, πατέρα
τῆς μνηστῆς τοῦ Μιχαήλ Δάφνης, ἣν κατέλειπεν
οὗτος χάριν τῆς Νιράϊδας. ἥτις, ὥς θνητὴ, φέρουσα
τὸ ὄνομα Καρυά, ἐθεωρεῖτο ὡς κόρη ἀρχοντοπούλα.
Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μιχαήλ μαθόντες ὅτι οὗτος ἐπανέρχε-
ται σχεδιάζουσι τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ἥς καὶ ἐ-
πιτυγχάνουσι ἅμ' ἐπανελθόντος. Ἡ Καρυά μαθοῦσα
ὅτι ὁ Μιχαήλ ἐπανῆλθε καὶ δὲν ἔσπευσε πρὸς αὐτήν,

διανοεῖται ὅτι ἀπευκαταῖον τι συνέβη αὐτῷ, ἐφ' ᾧ καὶ
μετημφισμένη ἐξέρχεται εἰς ἀναζητήσιν αὐτοῦ. Πε-
ριπλανηθεῖσα καὶ μὴδὲν μαθοῦσα ἐλάνερχεται εἰς
τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ὅτε οἱ πόδες αὐτῆς συναντῶσι τὸ
πτῶμα τοῦ Μιχαήλ. Ἡ Καρυά κλαίει ἐπὶ τῷ θανάτῳ
τοῦ προσφιλοῦς ὄντος, ἀνεγνωρίσθησα δὲ συλλυμνά-
νεται, ἀλλὰ κατορθοῖ νὰ φονεύσῃ τὸν μέλλοντα
ν' ἀπαγάγῃ αὐτήν, ὃς ἦν καὶ ὁ τὸν Μιχαήλ φονεύ-
σας. Ἡ Νέα Ἐφημερίς ἐξ ἧς συντημώτερον ἀ-
ρυσόμεθα ταῦτα ἐπιπροστίθησιν: «Οὕτω διαλύεται
τὸ δρᾶμα κατὰ τὸν ὅσον ὃν κρατοῦμεν μυθικὸν ἀπὸ
τούς ἀναγνώστας ὑμῶν». Ἐπὶ τῷ μυθικισμῷ αὐ-
τῆς περὶ δραματικοῦ ἔργου ἐκφράζομεν αὐτὴν συγκα-
ρητήρια, διτινα θὰ ἦσαν θερμότερα ἂν ἔλεγεν ἡμῖν
τοὺς λόγους αὐτοῦ. Τί ἀκατονόητα πράγματα!

Νέον ἔργον ἄρτι διδασκὲν ἐν τῷ Παραδείσῳ εἶνε
καὶ ἡ Γκόλφω, εἰδυλλιακόν (;) ὥς ἐπιγράφεται
δρᾶμα, ὑπὸ Περεσιάδου, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δρᾶμα-
τος τούτου οὐχὶ πρωτότυπον παραλείπομεν, παρατη-
ροῦντες μετ' ἐπιφυλάξεως, διότι δὲν ἠκούσαμεν τὸ
ἔργον, ὅτι ὥς ἐκ τῆς μικρᾶς ἀναλύσεως ἦν ἀνέγνω-
μεν φαίνεται ὅτι τὸ δρᾶμα ἐνέχει σκηνὰς ἐξ ἄλλων
δραμάτων.

Ὁ πρῦτανος τῶν γάλλων κριτικῶν Sarcy ἐν τινι
τῶν τελευταίων ἐπιφυλλίδων αὐτοῦ προὔτεινε τὴν κα-
τάρτησιν τῶν γενικῶν δοκιμῶν, αἵτινες χάριν τῶν κρι-
τικῶν γίνονται, νὰ μεταβαίνωσιν οἱ κριτικοὶ εἰς τὸ
θέατρον κατὰ τὴν πρῶτην παράστασιν. Τοῦτο προὔ-
καλεσε ζήτημα, τὸ δὲ Figaro διωργάνωσε συνεντεύξεις
μετὰ διαφόρων διευθυντῶν τῶν θεάτρων, ἐν οἷς καὶ
μετὰ τῆς Σάρρας ὡς διευθυνούσης τὸ θέατρον Re-
naissance.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἀσμενέστατα ἀνέγνωμεν ὅτι ὁ σοφὴς συγγραφεὺς
τῆς *Histoire de la musique dans l'antiquité* x. Gevaert
ἀποπερατοῦ ἔκτενός καὶ λίαν ἐνδιαφέροντος ἔργου, ὅπου ἔσται οἷον
συνέχεια τοῦ προσημειωθέντος καὶ θὰ πραγματευθῇ τὰ περὶ τῆς
μουσικῆς ἀπὸ τῆς ἐλληνικῆς μέχρι τοῦ γρηγοριανοῦ αἵματος. Τὸ
ἔργον τοῦτο τοῦ ἐξόχου διευθυντοῦ τοῦ Ὁδεῖου τῶν Βρυξελλῶν θὰ
παράσῃ ζωηρὸν φῶς, ὡς φέρεται, εἰς ζητήματα ἐνδιαφέροντα τὴν
μουσικὴν ἐπιστήμην.

Παραρρήματα.

Αἰτούμεθα συγγνώμην παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀνα-
γνωστῶν ἐπὶ τῇ παρεϊσθέντι παραρρημάτων τινῶν ἐν
τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει, αἰτίαν ἐχόντων τὴν τυπογρα-
φικὴν ἀνωμαλίαν, ἥς ἔνεκα καθυστερεῖ ἐν τεύχος. Τὰ
κυριώτατα παραρρήματα εἶνε τὰς:

Ἐν τῇ πραγματείᾳ περὶ ἐθνογραφικῆς θέσεως τῶν Τσακώνων.
Σελ. 755 στιχ. 2 ἀντὶ Φορεθουάκης ἀναγν. Φορεθούρης Σελ.
757 στιχ. 18 ἀντὶ 130ος ἀναγ. 13ος Σελ. 756 στιχ. 25 ἀντὶ
ἄλλο ἀναγ. ἄλλοι δὲ Σελ. 758 ἐν τῷ πίνακι ὀνομάτων ἀριθμ.
2 ἀντὶ Ασιπιδίου ἀναγν. Ασιωνίδου. ἀντὶ Deffer ἀναγν. Deffner
ἀριθμ. 3 ἀντὶ βοσκῶ ἀναγν. βοσκῆ ἀντὶ Βασίνια ἀναγν.
Βασίνια ἀρ. 4 ἀντὶ δέρεθρον ἀναγν. δέρεθρον, ἀριθμ. 5 ἀντὶ Δερνι-
κεῖχον, Δερνικεῖχα, ἀντὶ ἔτ κ ο, ε ἴ κ α, ἀντὶ ἄα ἄλ. ἄμ. 6 ἀντὶ τὸν
λίχος τοῦ Λίχκ καὶ ὅπου ἄλλαχθ' ἀριθμ. 8 ἀντὶ Ἐγκνιστουρίς
Ἐγκλιστουρίς, ἀντὶ Πράστον Πραστὴν ἀριθμ. 12 ἀντὶ Cερί ρίζης.

Ἐν δὲ τῇ ἐπιφυλλίδι.

Σελ. 756 στήλ. 2, στιχ. 10 ἀντὶ προσωπικῆς ἀναγν. προσωπῆς,
στιχ. 20 ἀντὶ μακρῆς σειρᾶς μακρὴν σειράν. Σελ. 757 στήλ. 2
στιχ. 1 ἀντὶ συνελῆχθησαν συντάχθησαν κτλ.